

Englishman in Warsaw

Nazywam się Potocki. Prezydent Potocki

Jak łatwo ludzie z politycznego marginesu przenikają
na najwyższe szczeble państwa

Davies

W zeszłym roku w październiku, tuż przed wyborami samorządowymi, znalazłem w skrzynce pocztowej ulotkę kandydującego na prezydenta Warszawy „hrabiego” Jana Zbigniewa Potockiego, który przewodzi Partii II Rzeczpospolita i utrzymuje, że jest „prawdziwym” prezydentem Polski.

Swoje roszczenie wywodzi ze sporu, który toczył się wśród polskiej emigracji po śmierci prezydenta na uchodźstwie. Stanowisko to przyznawane było dożywotnio, a każdy prezydent mianował swojego następcę. Prezydent August Zaleski, który zmarł w Londynie w 1972 r., mianował Stanisława Ostrowskiego. Lecz inny polityk, Juliusz Nowina-Sokolnicki, utrzymywał, że w rzeczywistości to on otrzymał nominację.

Tak więc wśród polskich władz na uchodźstwie doszło do schizmy jak we wczesnym islamie, który podzielił się na sunnitów i szyitów, z własnymi liniami „prawdziwych” proroków. Następcy Nowiny-Sokolnickiego odmawiają prawomocności linii Ostrowskiego – Raczyńskiego – Sabbata – Kaczorowskiego, twierdząc, że Kaczorowski nie miał prawa przekazać w 1990 r. Lechowi Wałęsie insygniiów II RP.

Zdaniem Potockiego Kaczorowski nie miał prawa przenieść legalności II RP na III RP, co odbiera tej ostatniej prawną i moralną legitymizację – co więcej, oznacza, że nadal obowiązuje prawny ład II RP z konstytucją z 1935 r. Potocki odebrał nominację z rąk jednego z następców Nowiny-Sokolnickiego, więc to on – a nie „uzurpator” Andrzej Duda – jest prezydentem Polski.

„Gdziekolwiek jestem na świecie, jestem witany jak prezydent państwa polskiego” – powiedział w zeszłym roku w Radiu ZET Potocki.

Kto odpowiada za ten straszny szwindel, którego ofiarą padł naród? Wskazówkę znajdujemy na stronie partii w jej deklaracji programowej: „Każdy Polak winien jest wierność swym przodkom, jak również odpowiedzialność swym następcom jako ludowi szlachetnemu i prawemu. Nie rodzimy się niewolnikami, to też i naszym dzieciom nie gotujemy syjonistycznej niewoli” (tu i dalej pisownia oryginalna).

To wielce zabawne, że Potocki używa przeciw PiS-owi tych argumentów, które PiS tradycyjnie wytacza przeciwko swoim przeciwnikom. Zdaniem PiS-u III RP i konstytucja z 1997 r. są produktem zbrodniczego „układu” komunistów z liberalami. Zdaniem partii Potockiego „układ” objął też PiS, czego dowodem są dwaj pisowscy prezydenci III RP – dwaj niesławni protokomunistyczni kolaboranci Lech Kaczyński i Andrzej Duda.

W kwestii LGBT partia Potockiego używa retoryki do złudzenia przypominającej retorykę PiS-u, z tą tylko różnicą, że unika aluzji: „STOP LGBT – Polityce Demoralizacji i propagowaniu lubieżności w przestrzeni publicznej – STOP niszczeniu narodowej

Polskiej kultury miłości. STOP propagowaniu i nawoływaniu do dewiacji np. pedofilii, zoofilii!” – czytamy na jej stronie w oświadczeniu „STOP LGBT!!!”.

„LGBT to zaplanowana żydowska ofensywa przeciwko Chrześcijaństwu – atak na księży jest elementem tej polityki. Świętokradztwo to norma żyda w celu oglupienia i poniżenia goja”.

„Pedofilia jest normą w Talmudzie – gdzie o tym filmy – gdzie o tym artykuły – gdzie filmy o pedofilach Rabinach, gdzie filmy o żydowskim nielegalnym handlu organami?!”.

Czytelnicy „Wyborczej” mogą wzruszyć ramionami. To nic nowego, wiemy, że na polskiej prawicy jest mnóstwo szalonych niszowych ugrupowań.

Jak jednak zauważył Rafał Pankowski ze stowarzyszenia Nigdy Więcej, ruchy te nie zadowolają się egzystencją na marginesie – ich idee i członkowie mają zwyczaj dryfowania ku mainstreamowi.

Większość Polaków nie słyszała o pośle Robercie Majce. W PRL-u był członkiem pierwszej „Solidarności”, a potem Solidarności Walczącej Kornela Morawieckiego. Po 1989 r. zmieniał ugrupowania – był działaczem Partii Wolności, radnym Ligi Polskich Rodzin, w 2006 r. kandydował nieskutecznie do Sejmu z ramienia PiS-u, w 2014 r. jako kandydat Ruchu Narodowego i wreszcie w 2015 r. – partii Kukiz'15.

W 2015 r. Majka został członkiem Trybunału Stanu, a w 2018 r. zaczął wspierać publicznie ruch Potockiego, twierdząc m.in. w rozmowie z „Rzeczpospolitą”, że konstytucji z 1997 r. brak wystarczającej legitymizacji: „Z kolei konstytucja z 1997 r. jest konstytucją nie tyle nielegalną, ile niereprezentatywną. Frekwencja w referendum wyniosła 42,86 proc., a do przyjęcia konstytucji przez naród wymagane jest więcej niż 50 proc.”.

Znaczy to, że członek najwyższego trybunału, zobowiązany strzec i bronić konstytucji i porządku prawnego III RP, ogłasza publicznie, że konstytucja ta jest nielegalna, a Rzeczpospolita, której ma strzec i bronić, w ogóle nie istnieje. Sprawa, pomijając parę wzmianek w gazetach, nie wzbudziła żadnych kontrowersji. Jak to możliwe?

Historie Potockiego i Majki są ostrzeżeniem – Potockiego, bo pokazuje, jak skrajną retoryką rządu karmią się mniejsze partie, oferujące jeszcze bardziej skrajną wersję szybko radykalizującego się mainstreamu, a Majki, bo jest przykładem tego, jak łatwo ludzie z politycznego marginesu przenikają na najwyższe szczeble państwa.

Międzywojennej niepodległej Polsce, snującej nierozumne fantazje o mocarstwie od morza do morza, Polsce „skazanej na wielkość”, zabrakło profesjonalizmu – powiedział w latach 60. poeta Aleksander Wat poecie Czesławowi Miłoszowi. W II RP widział Wat swoiste theatrum zaludnione manekinami z dykty i tektury, jakże teatralne, jakże sztuczne. Lecz czy lepsza jest III RP, gdzie porządku prawnego strzegą ludzie pokroju Majki? ●

przeł. Sergiusz Kowalski

Christian Davies – ur. w 1986 r. w Kalifornii, ma polskie i brytyjskie obywatelstwo. Pisze o historii, polityce i stosunkach międzynarodowych. Publikuje m.in. w „Guardianie” i „Observerze”